

Hồi Thứ Một Trăm Lẻ Tám

MAY GẶP KIÊU HÙNG

Phương Bình ngắm nhìn Mai Ánh Tuyết một lúc rồi gật đầu nói:

– Vâng, xin tuân lệnh chủ nhân.

Đinh Hạo lại nói:

– Ngày mai ta tạm thời phải rời khỏi nơi đây, người hãy đến thông báo cho Mẫn Đại Nương biết trước.

– Chủ nhân... cũng muốn rời khỏi chăng?

– Đúng vậy, ta còn rất nhiều công việc phải làm. Người hãy bảo Mẫn Đại Nương đến gặp ta ngay, ta có chút việc cần giao phó cho người.

– Vâng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đinh Hạo và Mai Ánh Tuyết cùng Phương Bình đồng ngồi một thuyền sang bên kia bờ hồ. Khi ra tới đại lộ thì hai bên cùng nhau nói lời từ giã, rồi tách ra thượng lộ.

Có Phương Bình đi chung với Mai Ánh Tuyết nên Đinh Hạo cũng yên tâm hơn rất nhiều. Phương Bình theo hầu Huyết Ảnh Phu Nhân nhiều năm ròng rã, hành tẩu du hí khắp thiên hạ nên về kinh lịch khác hẳn với những cô gái bình thường, thừa sức đối phó với những trò quỷ quyết.

Mai Ánh Tuyết hiện nay vẫn còn ẩn giấỵ thân thế và lai lịch, quả thật khiến Đinh Hạo không sao hiểu nổi, chẳng lẽ nàng còn điều gì cố kỵ? Nhưng trông thấy cử chỉ ăn nói và tánh khí của nàng thì quyết không phải là hạng người xuất thân từ những môn hộ võ lâm bất chánh. Tuy nhiên dưới tay nàng có đệ tử mật thám cho thấy nàng cũng thuộc một bang phái bí mật trên giang hồ.

Trước mắt thì Kim Long Bang Chủ có thể nói là một nhân vật thần bí, nhưng Kim Long Bang đã công khai quyết đấu với Vọng Nguyệt Bảo thì chẳng còn là bí mật nữa. Trong Vọng Nguyệt Bảo cũng không có tên Mai Ánh Tuyết, và nàng cũng không liên hệ với Uy Linh Cung, vậy thì chỉ còn Hư Ảo Lão Nhân, chẳng lẽ nàng cùng phe với lão ma đó ư?

Đinh Hạo nghĩ đến đây thì bất giác rung mình ớn lạnh. Bỗng nhiên hắn lại nghĩ tới công việc thù nhà hận, chẳng biết nên tiến hành việc nào trước?

Nếu trả thù cho mẹ thì phải giết chết Trịnh Tam Giang, vậy thì làm sao kết thúc công án Cửu Long Lệnh?

Nếu muốn kết thúc công án Cửu Long Lệnh thì phải dùng thân phận Hắc Nho

xuất hiện trên giang hồ. Vọng Nguyệt Bảo như long đàm hổ huyết, cao thủ đông như kiến, lại thêm chưởng môn và cao thủ của chín đại môn phái đều đã đến đó vậy lẽ muôn một các phái không tin lời giải thích của hắn thì sức hắn không thể địch lại cả quần hùng.

Phỉ Nhược Ngu đã rời Bắc Bảo, không còn nội ứng như trước. Nếu Trịnh Tam Giang hủy diệt tang vật Cửu Long Lệnh thì dù phá nát Vọng Nguyệt Bảo cũng không thể trả lại được sự trong sạch cho Hắc Nho, thế thì còn mặt mũi nào nhìn thấy sư phụ nữa?

Tung tích của hung thủ Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh, kẻ phá hủy gia viên và giết chết cha mẹ hắn vẫn chưa rõ, thế thì bao giờ mới trả được huyết thù đây?

Đinh Hạo càng nghĩ càng muốn phát điên lên.

Bỗng hắn sức nhớ đến Dị Hình Thuật đã học từ Hư Ảo Lão Nhân nên lập tức nảy ra ý tưởng cải trang trà trộn vào Bắc Bảo rồi tùy cơ ứng biến. Nghĩ vậy nên hắn lập tức lên đường tới Y Xuyên.

Trời sập tối thì Đinh Hạo đến một tiểu trấn gần Y Xuyên. Hắn chọn một khách điểm, ăn uống nghỉ ngơi đến khuya thì thức dậy sửa soạn trang phục, thi triển Dị Hình Thuật, lập tức biến thành một văn sĩ trung niên có da mặt màu xám tro.

Vào khoảng canh ba, canh tư, vạn vật tĩnh lặng, bên ngoài trời càng tối mò, đen kịt hơn. Đinh Hạo để lại trên bàn một lạng bạc coi như trả tiền phòng rồi xuyên qua cửa sổ nhảy lên mái nhà, chạy thẳng đến Y Xuyên.

Trời sáng thì hắn đến Y Xuyên, hắn chọn một khách điểm lớn nhất, thuê một gian phòng to đẹp nhất rồi viết một băng vải lớn kêu tiểu nhị treo trước cửa khách điểm, trên đó có ghi mấy chữ “Tử Diện Khách kính hầu Hắc Nho”.

Ngày thứ nhất lặng lẽ trôi qua, sang đến ngày thứ hai thì Đinh Hạo được tiểu nhị chuyển cho một bao thư, hắn vội hỏi:

- Thư của ai mang đến vậy?
- Một thanh niên lạ mặt.
- Hắn đâu rồi?
- Hắn chỉ dặn tôi mang thư vào cho khách quan rồi đi ngay.
- Thôi được, người cứ đi ra, để mặc ta.

Tiểu nhị lập tức ra khỏi phòng. Đinh Hạo vội xé bao thư, thấy trong đó có mảnh giấy trên viết vài chữ:

“Tây Thành năm dặm, đại lộ cạnh bìa rừng, ta hầu ngươi”.

Phía dưới góc mảnh giấy có viết hai chữ Hắc Nho.

Đinh Hạo bất giác ngẩn người ra, hắn không nghĩ được ai đó lại dám cả gan

mạo nhận Hắc Nho như vậy. Hắc bày ra kế này để dụ người của Vọng Nguyệt Bảo ra mặt, vậy mà lại lòi ra một tên Hắc Nho giả mạo, thật rắc rối.

Đinh Hạo quyết làm cho ra lẽ nên lập tức chạy đến điểm hẹn. Đó là một nơi không xa lạ chút nào, hắc từng đụng độ với Bạch Nho tại đây và bị chôn sống, may nhờ Xích Ảnh Nhân cứu thoát, cách đó năm dặm nữa thì là Thạch Gia Tập, bí đà của Thọ Dao Phong ca ca trước kia.

Khi hắc chạy vào rừng thì phát hiện ra một số người đang ẩn núp. Nhưng hắc vẫn giả vờ như không biết, cứ thẳng tiến để chờ xem đối phương định làm sao.

Bỗng một âm thanh lạnh lùng vang lên:

– Đứng lại.

Rồi một bóng người xuất hiện, đó là một ông lão độ năm mươi tuổi, tay cầm một ống điếu cán dài mà thô, chính là Tây Khanh của Vọng Nguyệt Bảo.

Đinh Hạo nhìn thấy ông lão thì bất giác mừng thầm nhưng hắc vẫn giả vờ làm ra vẻ giận dữ nói:

– Người là Hắc Nho?

– Lão phu không phải.

– Vậy sao người giả Hắc Nho đến dự ước hẹn?

– Đương nhiên là phải có lý do.

– Lý do là gì?

– Không thể nói được.

Đinh Hạo không nói gì nữa, lập tức rút kiếm chém về phía Tây Khanh, hắc đã từng giao đấu với đối phương nên không dám coi thường, vận dụng toàn bộ chân lực đánh tới.

Tây Khanh hừ một tiếng, giơ ống điếu chắn ngang ngực, đỡ kiếm chiêu của Đinh Hạo.

Một tiếng hự chất chúa vang lên, Tây Khanh loạn choạng lùi ra sau bốn năm bước, mặt mày tái nhợt, ống điếu rơi xuống đất. Đinh Hạo từ từ bước tới, gần giọng nói:

– Người phải trả giá cho cái tội đã lừa gạt bản nhân.

Bỗng từ bên cạnh có một tràng cười sang sảng nổi lên, Đinh Hạo đã biết có người mai phục nên chẳng lấy làm ngạc nhiên, quay người lại nhìn.

Một người bịt mặt áo gấm đang chậm rãi bước tới, sang sảng nói:

– Các hạ có võ công thật kinh người, đủ sức một phen ác đấu với Hắc Nho vậy.

Đinh Hạo nghe giọng nói tức thì khí huyết sôi sùng sục, vì đó chính là đại thù

gia Vọng Nguyệt Bảo Chủ Trịnh Tam Giang. Cánh tay cầm gươm của hắn run lẩy bẩy, một tiếng nói trong đáy lòng gào thét “Giết hắn đi, chém ra thành từng mảnh vụn”. Nhưng kế đó lại có tiếng nói khác vang lên “Nhìn nào, không nhìn được việc nhỏ thì làm hư đại sự, cái đúng nhất thời của thất phu không nên noi theo”.

Thế rồi với sự tu dưỡng học từ sư phụ, Đinh Hạo dần dần lấy lại bình tĩnh, lạnh lùng nói:

– Người là ai?

Trịnh Tam Giang chấp tay nói:

– Vừa rồi Tây Khanh của bản Bảo động thủ với các hạ chẳng có địch ý chút nào ngoài mục đích thử nghiệm võ công.

– Muốn khảo nghiệm võ công của ta?

– Chỉ chứng minh thử xem các hạ có thể đơn độc đánh với Hắc Nho được hay không thôi, vì chúng ta có cùng chung kẻ thù.

Đinh Hạo vờ làm ra vẻ kiêu ngạo, cười nhạt nói:

– Từ trước tới giờ ta đi về một mình, không thích cộng tác với ai cả.

Trịnh Tam Giang trầm giọng nói:

– Bằng hữu, ta rất kính phục hào khí ngất trời của các hạ, nhưng e rằng một cây cột khó chống nổi căn nhà lớn. Hắc Nho ngày nay đã khác xa với ngày xưa rồi, chỉ đơn thuần võ công của truyền nhân y cũng không dễ đối phó.

– Y... cũng có truyền nhân ư?

– Đúng vậy, chính là Toan Tú Tài Đinh Hạo nổi danh giang hồ gần đây.

Đinh Hạo cười thầm, giả vờ kinh ngạc nói:

– Nói sao?

– Không sai chút nào đâu, chắc bằng hữu cũng có nghe nói chứ?

– Không phải đâu.

– Tại sao không phải?

– Môn lộ võ công của Toan Tú Tài và Hắc Nho hoàn toàn chẳng giống nhau chút nào.

– Sao bằng hữu lại biết?

– Lúc ở Nam phương, ta đã từng giao thủ với Toan Tú Tài.

Giọng điệu của Trịnh Tam Giang có vẻ xúc động:

– Kết quả ra sao?

Đinh Hạo ngạo nghễ cười nói:

– Y có thể tiếp được năm mươi chiêu của ta.

Tây Khanh xen vào:

– Nói thế thì võ công của bằng hữu cao hơn Toan Tú Tài ư?

Đinh Hạo liếc mắt nhìn lão, nói:

– Hình như các hạ không phục?

Tây Khanh then đỏ mặt, không nói gì nữa. Trịnh Tam Giang bỗng hỏi:

– Bằng hữu đã đụng độ với Hắc Nho lần nào chưa?

– Thế thì chưa có.

– Vậy làm sao bằng hữu biết được môn lộ võ công của Toan Tú Tài và Hắc Nho khác nhau?

Đinh Hạo chửi thầm trong lòng “Quả thật là lão hồ ly xảo quyệt vô cùng”. Hắn lạnh lùng nói:

– Bản nhân từng thăm viếng một số người đã từng động thủ với Hắc Nho.

– Có lẽ... võ công của y đã có tiến bộ và biến hóa nhiều hơn.

– Điều đó thì bản nhân chẳng ngại gì cả!

Trịnh Tam Giang trầm tư giây lát, sau đó nói tiếp:

– Bản nhân có thể hỏi thêm một điều nữa chăng?

– Xin cứ nói tự nhiên.

– Mong rằng các hạ liên minh với Vọng Nguyệt Bảo, cùng nhau góp sức đối phó Hắc Nho.

Đinh Hạo âm thầm nghiêng rằng nói:

– Các hạ dựa vào thân phận thế nào mà nói như vậy?

Trịnh Tam Giang cười sang sảng nói:

– Bản nhân nói được lời như thế, đương nhiên phải có chút trọng lượng rồi!

– Nhưng tại hạ chẳng ưa thích tác phong giấu đầu lòi đuôi như thế!

– Nếu bằng hữu ưng thuận, bản nhân sẽ tỏ rõ thân phận ngay.

Đinh Hạo dùng sách lui làm kế tiến nói:

– Tại hạ thích đi đứng một mình thôi, vụ giải oan đòi nợ này há có thể nhờ người khác mà nên việc ư...

– Bằng hữu nói thì có lý lắm, quả nhiên có phong độ của một chân võ sĩ, nhưng hành tung của Hắc Nho khó tìm ki lắm, chẳng khác gì như thần long hiện đầu mà không thấy đuôi vậy, ngoại trừ y tự hiện thân ra, chứ muốn tìm y khó vô cùng, nhưng y từng buông lời sẽ viếng thăm bắc bảo, cho nên nếu bằng hữu chịu gia nhập với bản bảo thì chẳng cần nhọc công tìm kiếm, đồng thời nói thêm một câu có lẽ bằng hữu không hài lòng là muôn một bằng hữu lực bất tòng tâm, vẫn

còn bạn bè tiếp tay giúp bằng hữu đạt đến mục đích hoàn thành tâm nguyện được như ý.

– Ô! Lời nói này... quả có lý thật!

Trịnh Tam Giang hấp tấp nói:

– Ý kiến của bằng hữu thế nào?

Đinh Hạo cố ý trầm tư giây lát, sau đó lạnh lùng nói:

– Các hạ có thể thay mặt bảo chủ quyết định chăng?

Trịnh Tam Giang cười ha hả, mở khăn bịt mặt để lộ ra bản lai diện mục của y, Đinh Hạo lại giao động lần nữa, không gặp lão thất phu này mấy năm rồi, nét mặt của y vẫn như xưa, chỉ có điều là tăng thêm chút ít tóc bạc mà thôi.

– Bằng hữu, bản nhân chính là Trịnh Tam Giang đây.

Đinh Hạo vờ ra vẻ ngỡ ngàng, kêu lên một tiếng:

– A!

Rồi chấp tay nói:

– Thật là thất lễ quá, may được hội ngộ với Trịnh Bảo chủ.

– Không dám.

o O o